

Misijas ziņas

2023. gada 1.ceturksnis

Saturs

Izvēlīgā medmāsa / 7.janvāris
Ievainojums vēderā / 14.janvāris
Liesmojošā lidmašīnas avārija / 21.janvāris
Ticības pilna lūgšana / 28.janvāris
Dieva laiks / 4.februāris
Nodarbības, kuras izmaina dzīvi, 1.daļa / 11.februāris
Nodarbības, kuras izmaina dzīvi, 2.daļa / 18.februāris
Mācītājs vai politiķis? / 25.februāris
Bēgšana no strīdiem / 4.marts
Celtniecības darbi glābj dzīvības / 11.marts
Skola, kura būvēta ar lūgšanām / 18.marts
Bez parādiem / 25.marts, 13.sabats

* * *

Dārgie sabatskolu vadītāji!

Šajā ceturksnī mēs piedāvājam iepazīties ar Austrumu – Centrālāfrikas divīziju, kuras teritorijā ietilpst 11 valstis: Burundi, Kongo Demokrātiskā Republika, Džibutija, Eritreja, Etiopija, Kenija, Ruanda, Somālija, Dienvidsudāna, Tanzānija un Uganda.

Reģionā, kurā mīt 419 miljoni iedzīvotāju, Septītās dienas adventistu draudzes locekļu skaits sasniedz 4,5 miljonus. Šeit adventistu īpatsvars ir viens uz katrām 93 iedzīvotājiem. Šis rādītājs pirms trīs gadiem bija viens uz 100 iedzīvotājiem.

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojums palīdzēs īstenot 6 misijas darba projektus 5 valstīs. Par to vairāk informācijas varat atrast šīs lappuses sānjoslā.

Ja vēlaties, lai jūsu sabatskolas nodarbības kļūtu saistošākas, mēs piedāvājam fotogrāfijas un citus materiālus, kuri atrodami pie katra no misijas stāstiem. Papildus informācija atrodama katra stāsta sānjoslā. Lai sameklētu tūristu saitu fotogrāfijas, apmeklējiet bezmaksas fotobankas, piemēram, *pixabay.com* vai *unsplash.com*. Laikā, kad lasīsit misijas stāstu, uz ekrāna varēsiet demonstrēt šos attēlus. Varat arī tos izdrukāt un ar tiem izdekorēt sabatskolas telpu vai dievnama ziņojumu dēli. Bez tam jūs varat lejupielādēt PDF formāta failus no Austrumu - Centrālāfrikas divīzijas, kur atrodami dažādi fakti un aktivitāšu atspoguļojumi. Tie atrodami *bit.ly/ecd-2023*. Sekojiet mums arī *Feisbukā* - *facebook.com/missionquarterlies*.

Jauniešu misijas ziņas PDF formātā varat sameklēt *bit.ly/childrensmision*. Misijas darba videomateriāli ir pieejami *bit.ly/missionspotlight*.

Ja esat atraduši īpaši efektīvus paņēmienus misijas ziņu līdzdalīšanā, lūdzu atrakstiet man uz adresi *mcchesneya@gc.adventist.org*.

Paldies jums par to, ka mudināt savus draudzes locekļus koncentrēties misijas darbam!

Redaktors *Andrew McChesney*

Iespējas

Šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumi Austrumu - Centrālāfrikas divīzijai palīdzēs īstenot 6 projektus:

- kopmītnes Mugonero Medicīnas skolā, Mugonero, Ruandā
- telpas Medicīnas skolai Centrālāfrikas universitātē, Masoro, Ruandā
- jauniešu lauksaimniecību mācību centrs, Nčvanga, Ugandā
- daudzfunkcionāla zāle Etiopijas Adventistu koledžas studentu pilsētiņā Nekemtē, Etiopijā
- kopmītnes un daudzfunkcionāla zāle Mvatas Adventistu skolā nedzirdīgajiem bērniem, Mvatā, Kenijā
- daudzfunkcionāla zāle Arušas universitātē, Arušā, Tanzānijā

Izvēlīgā medmāsa

7.janvāris
Kristīna

Uganda

Kristīnas ģimene dzīvoja Ugandā. Ģimene bija tik nabadzīga, ka Kristīna tika nosūtīta uz internātskolu, kur viņu audzināja priesteri. Viens no tiem Kristīnai kļuva kā tēvs. Viņš īpaši rūpējās par meitenes labklājību un sekoja Kristīnas gaitām arī tad, kad viņa turpināja mācības medicīnas skolā.

Kristīnai bija nepieciešams medmāsas darbs, bet priesteris ieteica šajā pilsētā nepalikt. „Pilsētas dzīves vilinājumi tevi varētu nelabvēlīgi iespaidot,” viņš sacīja. Lai arī Kristīna priesterim bija vienmēr uzticējusies, tomēr viņa nebija pārliecināta, ka vēlētos dzīvot laukos. Viņa uzskatīja, ka pilsētā dzīve būs daudz ērtāka.

Kad Kristīna sāka izskatīt darba piedāvājumus, viņa ievēroja Septītās dienas adventistu medicīnas centra sludinājumu. Viņa nesteidzās pieteikties, jo zināja, ka šī iestāde piederēja adventistu draudzei. Bez tam viņa redzēja, ka šis centrs atradās lauku apvidū, bet atstāt pilsētu viņa nevēlējās. Tomēr šo darba piedāvājumu viņa paturēja atmiņā.

Tad viņai piezvanīja priesteris.

„Gatavojies,” viņš sacīja, „es jau nosūtīju automašīnu, lai tevi nogādā jaunajā darba vietā.”

„Kur atrodas šī darba vieta?” Kristīna jautāja.

„Pasteidzies un esi gatava,” priesteris sacīja. „Šis darba piedāvājums drīz vairs nebūs spēkā.”

Kristīna nodomāja, ka priesteris ir sameklējis kādu izcilu darba vietu, jo to varēja secināt no viņa vārdiem. Kad viņa bija iekāpusi mašīnā, Kristīni pārsteidza tas, ka viņi devās Adventistu medicīnas centra virzienā.

Kristīna strādāt laukos nevēlējās, taču viņa redzēja, ka tagad viņai nebija izvēles. Viņa negribīgi uzsāka medmāsu darbu un iekārtojās vietējā dzīvoklī.

Jaunajā darbā Kristīnai nācās piedzīvot vairākus šokējošus momentus. Pirmkārt, dzīve laukos viņai šķita kā cietums. Otrkārt, viņu pārsteidza tas, ka ļaudis Dievu pielūdza sestdienās. Kristīna nespēja iedomāties, ka Dievs varētu atrasties šo cilvēku sabiedrībā. Taču viņas draudzes tuvākais dievnams, lai svētdienās varētu turp doties, atradās pārāk tālu.

„Ko lai es citu daru, vai lai sēžu vienatnē?” viņa nodomāja un izlēma piedalīties dievkalpojumos.

Pie Kristīnes ieradās adventisti, un viņi kopīgi lūdza Dievu. Katru sabatu viņi dziedāja, lūdza un studēja Bībeli. Kristīnas sirdi aizskāra viņu draudzīgums, lielu prieku viņai sagādāja dziedāšana. Pamazām Kristīna spēja pieņemt adventistu dievkalpojumu veidu, tomēr viņa raizējās par to, ko sacīs priesteris, ja viņš uzzinās par notiekošo.

Draudzes locekļi turpināja Kristīnu apmeklēt. Viņa pastāvīgi noraidīja aicinājumus pievienoties adventistu draudzei. Pēc trīs gadiem draudzes locekļi šādus aicinājumus vairs neizteica.

Taču tad Kristīna sāka pārdomāt gan šos uzaicinājumus, gan arī Bībeles nodarbībās uzzināto. Viņa pat savu māsu pārliecināja pievienoties adventistu draudzei. „Viņi māca patiesību,” Kristīna sacīja savai mātai.

Kristīna pārtrauca sava dievnama apmeklējumus, tomēr pievienoties adventistu draudzei joprojām nevēlējās, jo nevarēja sevi piespiest uz dievnamu iet sestdienās.

Kādā sestdienas rītā viens no draudzes locekļiem uzaicināja Kristīnu uz nometnes sanākumi, un šie vārdi viņai šķita kā jauka mūzika.

„Šī ir mana diena!” viņa nodomāja.

Kristīna līdzī paņēma maiņas apģērbu. Pēdējo trīs gadu laikā viņa bija redzējusi daudzas kristības, un viņa zināja, kas bija nepieciešams.

Kad mācītājs aicināja uz kristībām, Kristīna izgāja priekšā. Visi, kas viņu pazina, bija pārsteigti. Par savu lēmumu viņa nevienam nebija stāstījusi.

No kristību ūdens Kristīna iznāca prieka pilna.

Šodien Kristīna pateicas Dievam par to, ka viņa bija nokļuvusi medicīnas centrā, kuras nosaukums ir Nčvangas Septītās dienas adventistu dispansers.

„Uz šejieni es devos negribīgi, taču Dievs pret mani šeit izturējās laipni un žēlsirdīgi,” sacīja Kristīna. „Šeit piedzīvotais manā dzīvē bija pagrieziena punkts.”

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmītā sabata ziedojumiem palīdzēs atvērt jauniešu lauksaimniecības mācību centru Nčvangā, Ugandā.

„Dārgais klausītāj,” Kristīna sacīja. „Lūdzu atbalstiet šī mācību centra izveidi, kurš palīdzēs izmainīt daudzas Ugandas iedzīvotāju dzīves.”

Misijas ziņas

- Pirmais Septītās dienas adventists, kurš ieradās Ugandā, bija E.C.Enns, vācu misionārs, kurš strādāja Sudži (Pares reģionā Tanzānijā). 1906. gadā viņš ieradās no Dienvidnjanzas, Kenijas. Tomēr misijas darbs Ugandā iesākās tikai pēc 20 gadiem, 1927. gadā. Šī ilgā kavēšanās, visticamāk, bija saistīta ar reģionā valdošajiem politiskajiem un reliģiskajiem nemieriem.
- Kad adventistu misionāri ieradās Ugandā, viņi redzēja, ka valsts jau ir sadalīta starp anglikāņu protestantu, katoļu un musulmaņu misionāriem. Viņi tika nosūtīti uz Nčvangu. Tur bija sagaidāma neveiksme, jo tas bija problemātisks rajons, kura iedzīvotāji ar aizdomām izturējās pret visu, kas nāca no Kampalas un Bugandas. Tomēr adventistiem 1927. gadā izdevās Nčvangā izveidot misijas darba vadības centru.

Ievainojums vēderā

14.janvāris

Marsels

Kongo

Marselam šķita, ka viņš mirst. Viņam drausmīgi sāpēja vēders.

Kad viņš savu roku piespieda vēderam, tas sāpēja vēl vairāk. Naudas Marselam nebija, un viņš nezināja, ko darīt.

Marsels dzīvoja Kongo Demokrātiskās Republikas galvaspilsētā Kinšasā. Šeit nebija nevienas slimnīcas, kurā tiktu uzņemti pacienti bez garantijām, ka viņi par ārstēšanu spēs samaksāt.

Kāds Marselam pastāstīja par adventistu klīniku, kura atradās šajā pilsētā. Iespējams, ka viņi varētu palīdzēt.

Marsels ar sievas Šarlotes un bērnu palīdzību steidzās uz adventistu klīniku. Ģimenei par lielu pārsteigumu mediķi par naudu nemaz neierunājās. Tā vietā viņi par Marselu un viņa ģimenes locekļiem lūdza Dievu.

„Mani un manas ģimenes locekļus pārsteidza šo mediķu attieksme. Viņi neko nevēlējās saņemt un vienīgi centās glābt dzīvību,” Marsels sacīja. „Turpretī lielākā daļa slimnīcu bez samaksas neuzņem nevienu.”

Mediķi veica analīzes un secināja, ka Marsels bija guvis vēdera traumu.

Par to, kā šo ievainojumu viņš bija saņēmis, skaidrības nebija. Tās varēja būt arī apendicīta iekaisuma, kodīgas vielas norīšanas, svešķermeņa iekļūšanas vai arī šāviena vai naža radītas sekas.

Marsela stāvoklis bija nopietns. Viņa vēdera saturs varēja izraisīt nāvējošu infekciju. Mediķi nekavējoties veica neatliekamu un sarežģītu operāciju. Šādas operācijas parasti nepārdzīvo 3 no 10 slimniekiem.

Mediķiem nebija visas nepieciešamās iekārtas, tādēļ nācās tās sagādāt.

Beidzot Marsels tika nogādāts operācijas zālē. Anesteziologs parūpējās, lai pacients iemigtu. Ārsti atvēra Marsela vēdera dobumu, rūpīgi paveica savu darbu un uzlika šuves.

Marsels ir pārliecināts, ka tas, kurš paveica operāciju, bija Dievs, nevis ārsti.

„Šī operācija bija ļoti bīstama,” viņš sacīja. „Biju jau uz nāves robežas. Taču Dievs darbojās. Šāda operācija ir dzīvības un nāves jautājums, un es esmu dzīvs.”

Desmit dienas pēc operācijas tā tika atzīta par sekmīgu.

„Godīgi sakot, mana dzīve ir viens vienīgs Dieva brīnums. Viņš izdarīja visu,” Marsels sacīja. „Es nevaru aizmirst to lūgšanu garu, kuru ievēroju adventistu klīnikā. Bēdu laikos Dieva klātbūtne ir tik nepieciešama.”

Marsels sacīja, ka viņš un viņa ģimenes locekļi nekad neaizmirsīs šo klīniku, vietu, kurā tika izglābta viņa dzīvība. Marsels arī sacīja, ka vienmēr atcerēsies Septītās dienas adventistu draudzi, kura vada klīnikas darbu.

„Mēs lūdzam klīniku turpināt kalpot visiem, kuriem nepieciešama palīdzība,” viņš sacīja.

2019. gadā klīnika saņēma daļu no Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, lai uzlabotu tās aprīkojumu un telpas. Paldies jums par šiem ziedojumiem. Taču, kā liecina Marsela stāsts, pilsētā, kurā iedzīvotāju skaits sasniedz 17 miljonus, mazās klīnikas, kurā ir tikai 15 gultas vietas, vajadzības ir lielas. Šīs klīnikas personāls joprojām ir apņēmības pilns vest ļaudis pie Kristus.

Marsels sacīja, ka viņš ir viens no tiem.
„Šeit es ierados lielās dzīvības briesmās, taču izdzīvoju!” viņš sacīja. „Lai slavēts Dieva vārds! Caur šiem Viņa darbiem es atklāju Kristu.”

Misijas ziņas

- 1917. gadā Musofu misijas dibināšana un skolas atvēršana tagadējā Zambijas teritorijā kalpoja par tramplīnu Adventistu draudzes darbības uzsākšanai Kongo. Šī misija piesaistīja 130 jaunus Kongo vīriešus, kuri, lai apmeklētu adventistu skolu, uz šejieni devās caur mežu
- 1918. gadā Kongo ieradās S.M.Konigmahers, viņš meklēja vietu, kur atvērt misijas darba vadības centru. Tā vadītāji Lumina un Kakombe Kongo teritorijai Sakanija pieprasīja skolotāju. Lai arī toreiz viņu lūgums netika apmierināts, tas bija ievads misijas darba uzsākšanai Kongo

Liesmojošā lidmašīnas avārija

21.janvāris

Piuss

Kongo

Kad Septītās dienas adventists devās apmeklēt draudzi, kuru viņš bija veidojis Kongo Demokrātiskās Republikas attālā rajonā, viņam brīnumainā kārtā izdevās izvairīties no lidmašīnas avārijas.

Piuss, 53 gadus vecs Kongo iedzīvotājs, evaņģēlists lajs, un pilots izlēca no viendzinēja divplāksņa, pirms tas ietriecās zemē.

Pārējie 5 cilvēki, kuri atradās lidmašīnā, gāja bojā.

Nikolai tika atsūtītas fotogrāfijas, kuras apstiprināja vīra stāvokli pēc avārijas. Piusam bija ievainojumi galvā un kājā, taču kauli nebija laužti. Nikola redzēja savu apmulsušo vīru ar asinīm notraipītā kreklā, rokā viņam bija mobilais telefons.

Nikola ar Piusu nevarēja aprunāties trīs dienas. Viņa pirmie vārdi, kurus Piuss telefoniski sacīja sievai, bija pateicība Dievam.

„Šo Dievu es nekad neatstāšu, Viņš ir tik brīnišķīgs,” viņš sacīja sievai.

Lidojuma pēdējie mirkļi

Avārijas iemesli bija neskaidri. Padomju Savienībā būvētajai lidmašīnai, kuru apkalpoja vietējā aviokompānija, pēc pacelšanās no pilsētas Kamako radās dzinēja darbības problēmas. Lidmašīna devās ceļā uz 150 kilometru attālo Tšikapu, kura atradās netālu no Angolas robežas. Pilots meklēja piemērotu nolaišanās vietu, tomēr dzinēja darbība strauji pasliktinājās. Lidmašīna zaudēja savu lidojuma augstumu, kabīni piepildīja dūmi. Piuss redzēja, ka pilots atstāj kabīni.

Tajā brīdī Piuss jūta, ka viņam kāds saka: „Seko pilotam.” Viņš redzēja, ka pilots atvēra lidmašīnas durvis un izlēca. Piuss viņam sekoja. Pēc mirkļa lidmašīna ietriecās krūmos un uzliesmoja. Lidmašīna bija nolidojusi tikai aptuveni 3 kilometrus.

Pēc avārijas vietējās adventistu draudzes vadītāji bojāgājušo tuviniekiem izteica līdzjūtību. Pasažieru vidū bija uzņēmēji un kāda sieviete no Angolas.

Sabatā nelidot

Piuss bija evaņģēlists lajs, kurš strādāja par dimantu tirgotāju. Viņš bija devies šajā lidojumā, lai apmeklētu draudzi ar 15 ticīgajiem, kura tika izveidota pēc evaņģelizācijas sanāksmēm. Kad Piuss mēģināja iegādāties biļeti tiešam lidojumam uz pilsētu, kurā atradās draudze, viņš uzzināja, ka lidmašīna izlidos sabatā.

Aviokompānijas pārstāvim viņš paskaidroja, ka ir izvēlēties sabatā nelidot. „Sabatu es veltu Dieva pielūgsmei,” viņš sacīja.

„Bet šie lidojumi ir tikai sestdienās,” sekoja atbilde.

Piuss nolēma meklēt citu iespēju, kā nokļūt vajadzīgajā vietā. Un viņš iegādājās biļeti uz citu reisu, uz to, kurš vairākiem cilvēkiem izrādījās liktenīgs. Piuss zvanīja sievai un pavēstīja par šīm izmaiņām.

Pēcpusdienā Nikola gaidīja ziņu no vīra, taču viņš nepiezvanīja.

Beidzot Nikolai piezvanīja brālēns un jautāja: „Kā klājas tavam vīram?”

Nikola atbildēja, ka kopš rīta viņi nav sarunājušies un jautāja, vai brālēnam nav kādas ziņas par Piusu. Brālēns neko neatbildēja un sarunu pārtrauca. Nikola nekavējoties zvanīja vēlreiz un uzstāja, lai brālēns teiktu visu, ko zina.

„Turpini lūgt un uzticēties Dievam,” brālēns sacīja. „Lidmašīna, ar kuru lidoja tavs vīrs, avarēja, un gāja bojā visi, izņemot tavu vīru un pilotu.”

Nikola devās uz guļamistabu, noslīga ceļos un lūdza Dievu. Pēc brīža piezvanīja kāds paziņa un sacīja, ka viņš ir viņai nosūtījis Piusa un avārijas fotogrāfijas. Nikola steidzās uz kafejnīcu, kurā bija piekļuve *WI-FI*, un apskatīja šīs fotogrāfijas.

Redzot, ka Piuss ir dzīvs, lai arī guvis ievainojumus, Nikola izjuta dziļu atvieglojumu.

Par to, kas notika šajā dienā, Nikolai radās daudz jautājumu. Viņai nav saprotams, kādēļ visi, izņemot viņas vīru un pilotu, gāja bojā. Viņa arī nezina, vai notikušajā kāda loma ir Piusa lēmumam sabatā nelidot. Tomēr Nikola tic, ka Piuss tika pasargāts tā, kā apsolīts Ps.91:14. Kungs saka: „Tādēļ, ka viņš Man stipri pieķēries, Es viņu izglābšu; Es viņu paaugstināšu, jo viņš pazīst Manu Vārdu.”

„Esiet Dievam uzticīgi, jo Viņš vienmēr var mūs pasargāt,” viņa sacīja.

Paldies jums par sabatskolas ziedojumiem misijas darbam, kuri palīdzēs gan Kongo Demokrātiskajā Republikā, gan visā pasaulē veidot jaunas draudzes.

Daži fakti

- Attiecībā uz Kongo Demokrātisko Republiku bieži tiek lietots saīsinājums KDR, lai nesajauktu to ar Kongo Republiku. Kongo Demokrātiskā Republika ir kontinenta otra lielākā valsts aiz Alžīrijas.
- Tiek uzskatīts, ka senākie Kongo baseina iedzīvotāji ir pigmeji, etniskas grupas pārstāvji, kuru vidējais auguma garums ir neparasti mazs. Patreiz lielāko valsts iedzīvotāju vairākumu veido bantu tautas, kuras, domājams, Kongo teritorijā ir ienākušas simtiem gadu vēlāk.
- Kongo Demokrātiskās Republikas zālajos un mežos mīt lauvas, leopardi, žirafes un baltie degunradži.

Ticības pilna lūgšana

28.janvāris

Elija

Tanzānija

Elijam bija radusies liela problēma. Viņš dzīvoja Tanzānijā un bija pabeidzis vidusskolu. Viņš tika uzņemts Arušas universitātē, kura pieder Septītās dienas adventistu draudzei, taču naudas mācībām viņam nebija.

Šī universitāte nebija Elijas pirmā izvēle. To piecu vēlamo mācību iestāžu sarakstā, kuru viņš bija sastādījis, šo adventistu universitāti viņš bija ierindojis tikai trešajā vietā. Tad viņš piezvanīja savam draugam Jāzepam, vidusskolas klasesbiedram, un apvaicājās par viņa nodomiem.

„Iesim uz Arušas universitāti,” Jāzeps aicināja. „Būtu jauki, ja mēs varētu būt kopā.”

Elija nodomāja, ka patiešām būtu labi, ja viņi abi varētu mācīties vienā universitātē. Un viņi abi pieteicās Arušas universitātē un tika uzņemti studijām, lai iegūtu bakalaura grādu.

Elija un Jāzeps apsveica viens otru un pateicās Dievam. Taču, lai sāktu studijas, abiem pietrūka naudas. Un viņi pieteicās, lai saņemtu valsts finansiālo atbalstu.

Nedēļu pirms izbraukšanas Elija apmeklēja lūgšanas nedēļas pasākumus Jombo Septītās dienas adventistu draudzē. Mācītājs aicināja savas lūgšanu vajadzības uzrakstīt uz papīra lapiņām. Elijam par pārsteigumu, viņš secināja, ka viņš nebija uzrakstījis savu vajadzību, bet gan pateicības lūgšanu: „Paldies, Dievs, ka ļāvi man iestāties Arušas universitātē un par to, ka palīdzī man saņemt finansiālo palīdzību studijām.”

Elija vēl nebija saņēmis nekādu materiālu palīdzību, taču viņš rakstīja ticībā, ka Dievs to dos. Piektdien Elija un Jāzeps devās uz autoostu, lai iegādātos biļetes 600 kilometru garajam braucienam no Tanzānijas galvaspilsētas uz pilsētu *Usa River*. Pēc autobusa biļešu iegādes Jāzeps sāka skaļi izteikt savas domas par viņu nākotni: „Mēs gan esam nopirkuši biļetes uz Arušu, taču tur mēs esam svešinieki. Kā mēs izdzīvosim bez materiālas palīdzības?”

„Vai tu uzticies Dievam?” Elija jautāja.

„Jā, taču ...” Jāzeps atbildēja.

Elija viņam vēlreiz uzdeva to pašu jautājumu.

„Vai Dievs, kuram tu tici, nav tas pats, kuram ticu es?” viņš sacīja.

„Jā” Jāzeps sacīja.

„Tā kā Dievs mums deva iespēju iegādāties autobusa biļetes, Viņš mums palīdzēs arī izdzīvot,” sacīja Elija.

Vēlāk, tajā pašā dienā, Elija un Jāzeps saņēma ziņu, ka viņiem ir piešķirta materiālā palīdzība. Jāzeps uzreiz zvanīja Elijam un izteica savu izbrīnu.

„Ticība, kuru tu apliecināji, ir nepārvarama,” Elija sacīja.

Sabatā Elija devās uz dievnamu un līdzdalīja labās vēstis. Viņam tas šķita kā brīnums. Mācītājs par viņu aizlūdza un draudzes locekļi Elijam viņa studijām universitātē novēlēja Dieva svētības.

Patreiz Elija beidz savas studijas. Viņš ir sadraudzējies ar daudziem studentiem, kuri Arušā bija ieradušies tādēļ, ka no citām mācību iestādēm bija izslēgti

sabata problēmas dēļ. Viņš saprot, ka, ja būtu mācījies citā augstskolā, tad sabatu ievērot nebūtu varējis.

„Uz šo universitāti es devos ar lielām cerībām un savu lēmumu nenožēloju,” viņš sacīja.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs Arušas universitātei paplašināties un uzbūvēt jaunu daudzfunkcionālu zāli.

„Pašlaik mūsu universitātei trūkst ēku,” teica Elija. „Jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojums palīdzēs pabeigt ēkas celtniecību ar daudzām klasēm un birojiem. Tas palīdzēs studentiem iegūt vispusīgu izglītību. Kad plānosiet pienest savus Trīspadsmitā sabata ziedojumus, Dievs jūs svētīs.”

Misijas ziņas

- Tanzānijā ir 3078 draudzes un 2424 ticīgo grupas. Valstī iedzīvotāju skaits ir sasniedzis 57 474 000, ticīgo skaits – 683 469. Tātad ticīgo īpatsvars ir viens ticīgais uz katriem 84 valsts iedzīvotājiem.
- 1903. gadā Vācijā draudze izvēlējās divus misionārus, A.C.Ennu, dārznieku, Frīdensavas universitātes absolventu, un Johannesu Ēleru, kurš bija nodarbojies ar ēku krāsošanu. Viņus adventistu draudze nosūtīja misijas darbā Austrumāfrikā.
- 1903. gada 25.novembrī Enns un Ēlers pa telefonu darīja zināmu, ka ir veiksmīgi ieradušies galamērķī un vācu gubernators viņiem ir piešķīris zemi Dienvidpares teritorijā. Giti viņi no vietējā pārvaldnieka Sekimanga par 100 Vācijas rūpijām nopirka 25 akrus zemes.

Dieva laiks

4.februāris

Godvins K.Lekundajo

Tanzānija

Būdams apgabala mācītājs, es sāku apgūt Debesu laika izpratni. Notika šāds gadījums – trīs nedēļas es Tanzānijā vadīju evaņģelizācijas sanāksmes. Organizatori sanāksmēm izvēlējās sauso laika apstākļu periodu un pilsētu Moši, kura atradās Kilimandžaro, Āfrikas augstākā kalna, pakājē. Taču pēc pirmās nedēļas sāka līt spēcīgas lietusgāzes. Es bažījos, ka šie laika apstākļi ļaudis atturēs no sanāksmju apmeklēšanas, un es ierosināju tās pārcelt uz vēlāku laiku.

Man par pārsteigumu vietējās evaņģelizācijas komitejas vadītājs, lajs, šo priekšlikumu noraidīja.

„Nē, mācītāj, sanāksmes mēs neatliksim,” viņš sacīja. „Par šīm sanāksmēm mēs bijām lūguši pietiekoši agri. Mūsu Kungs šīs lūgšanas ir dzirdējis un zina, ka būs lietains laiks.”

„Nu, un ko tad lai mēs darām?” es jautāju. „Tu taču redzi, ka līst stipri.”

Nedaudz ticības

„Mums nepieciešams nedaudz ticības, ka Dievs šajā laikā var būt saprotošs,” viņš sacīja. „Lūgsim tā: „Mūsu labais Kungs, Tu vari ļaut lietum līt, cik vien vēlies,

taču mēs lūdzam, lai lietus nelītu no pulksten 15:30 līdz 18:30.” „ Tad apmeklētājiem būtu pusstunda ceļam uz sanāksmi un pusstunda mājupceļam.

Nebiju pārliecināts, ka šāda lūgšana būs sekmīga, tomēr es šīm lūgšanām pievienojos. Nākamajā dienā lietus lija straumēm, tas turpinājās arī pēcpusdienā. Taču tieši pulksten 15:30 tas mitējās. Sanāksme iesākās 16:00, un es sludināju līdz pat 18:00. Lietusgāze atsākās pulksten 18:30.

Reiz uz sanāksmi kāds no apmeklētājiem ieradās jau pulksten 15:00, jo vēlējās ieņemt labāku sēdvietu. Kādu laiku viņš nogaidīja, taču, tā kā lija spēcīgs lietus, viņš nolēma, ka sanāksme tiks atcelta un devās projām.

Nākošajā dienā viņš jautāja, vai sanāksme bija notikusi.

„Protams,” es atbildēju. „Mēs nelūdzām, lai Dievs lietu aptur pulksten 15:00, bet gan 15:30. Jums vajadzēja par to padomāt.”

„Šo kļūdu es vairs nekad nepieļāšu,” vīrietis atbildēja. Turpmāk viņš vienmēr gaidīja līdz 15:30 un nekad vairs nenaslāpa.

12 kristības

Sabatā mēs pēkšņi sapratām, ka esam piemirsuši Kungu lūgt par lietus pārtraukšanu rīta dievkalpojuma laikā. Taču Dievs to zināja, un no plkst 9:00 līdz pusdienas laikam lietus nelija.

Sanāksmju pēdējā sabatā es kristīju 12 cilvēkus. Kad es no ūdens izcēlu pēdējo, sāka līt lietus.

„Tu esi ļoti svētīts,” es viņam sacīju. „Tu esi kristīts gan ar upes, gan lietus ūdeni.”

Pieredze man ir iemācījusi, ka Dievs pret laiku attiecas ar lielu precizitāti. Viņš sagaida, ka tā rīkosimies arī mēs un būsīm labi laika pārvaldnieki. Pāvils mums saka: „Tad nu raugaties nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas!” Efez.5:15, 16.

Ja es šīs sanāksmes būtu vadījis ilgāk, nekā paredzēts, cilvēkiem mājās būtu jādodas lietū. Daži, iespējams, varētu saaukstēties vai arī vienkārši nebūtu atnākuši. Pareizai laika izmantošanai patiesi ir liela nozīme.

Vēlos aicināt jūs pievienoties manai lūgšanai, lai Kungs labi pārvaldītu laiku. Ps 90:12 ir sacīts: „Māci mums mūsu dienas tā skaitīt, ka mēs gudru sirdi dabūjam!”

Paldies jums par jūsu savlaicīgo Trīspadsmitā sabata ziedojumu, kurš palīdzēs īstenot 6 misijas darba projektus visā Austrumu – Centrālāfrikas divīzijā, tajā skaitā arī ļoti vajadzīgās daudzfunkcionālās zāles celtniecību Arušas universitātē Tanzānijā.

Misijas ziņas

- Pirmā pasaules kara laikā Tanzānijas draudzes darbinieki, lai arī bija šķirti no rietumu pasaules misionāriem un bez jebkāda finansiāla atbalsta, tomēr sekmīgi darbojās. Kad Tanzānijā 1921. gadā ieradās S.G.Maksvels, viņš atrada pilnībā sagatavotus kristību kandidātus, kuri kristības bija gaidījuši 6 gadus. Viņš arī atklāja, ka no 1914. gadā reģistrētajiem 277 draudzes locekļiem 246 joprojām turējās pie Septītās dienas adventistu ticības.
- Pirmās kristības Tanzānijā notika 1908. gadā, un tajās tika kristīti 6 cilvēki: Endrjū Senamvejs, Deivids Čambega Masumba, Abrahams Salims Seivunde, Johana Kajembe, Filips Mmbaga un Lācars Omari. Vēlāk daži no kristītajiem kļuva par evaņģēlistiem un tika nosūtīti uz *Lake Zone* un atklāja Bupandagila misijas lauku.

- Pirmie tanzānieši, kuri kļuva par ordinētiem mācītājiem, bija Pauls Kilonzo un Elisa Manongi. Ordinācija notika 1932. gadā, un abi nāca no Dienvidpares.

Nodarbības, kuras izmaina dzīvi. 1.daļa

11.februāris

Henrijs

Tanzānija

Henrijs Septītās dienas adventistu draudzei nepiederēja. Taču adventisti viņu iedrošināja studēt grāmatvedību viņiem piederošā Arušas universitātē Tanzānijā.

Tomēr Henrijs secināja, ka viņam nav pietiekoši daudz naudas. Viņš bija vīlies un ar bažām domāja par savu nākotni. Par šo Henrija problēmu uzzināja adventistu mācītājs un iedrošināja viņu.

„Neatmet domu par mācībām Aruši,” mācītājs sacīja. Arī mācītāja ģimenes locekļi mudināja Henriju nepadoties. Henrijs pieteicās valdības finansiālajam atbalstam un gaidīja. Gaidīja vairākus mēnešus. Tad Arušas universitāte darīja viņam zināmu ļoti iepriecinošu vēsti. „Valdība ir apstiprinājusi jūsu pieteikumu finansiālajai palīdzībai pilnā apmērā,” sacīja universitātes mācītājs.

Ar lielām cerībām Henrijs ieradās universitātes pilsētiņā. Pēc izlaiduma viņš vēlējās realizēt vairākas jaukas idejas. Viņš bija tikai 22 gadus vecs, un priekšā bija visa dzīve. Henrija pirmie iespaidi par universitāti bija pozitīvi. Pilsētiņa izcēlās ar skaistām ainavām, netālu atradās Arušas Nacionālais parks. Laiku pa laikam Henrijs vēroja zebras un gazeles, kuras pastaigājās pa pilsētiņas teritoriju. Rietumu pusē atradās piektais augstākais Āfrikas kalns – Meru. Kad to ļāva laika apstākļi, pa klases logu varēja redzēt arī Kilimandžaro, Āfrikas augstāko kalnu.

Henrijs atklāja, ka Arušas universitātē studēja jaunieši no daudzām valstīm – Kenijas, Ruandas, Ugandas, Botsvānas, Kongo Demokrātiskās Republikas un citām. Viņš vēlējās iepazīties ar citu Āfrikas valstu tautu kultūrām.

Henrijam īpaši patika pasniedzēji. Viņam par lielu pārsteigumu, lielākā pasniedzēju daļa dzīvoja turpat universitātes pilsētiņā un, ja radās vajadzības palīdzības saņemšanai ārpus pamatnodarbībām, bija viegli pieejami. Viņi mācīja tā, kā parasti vecāki māca savus bērnus. Pasniedzēji pret Henriju izturējās kā pret savu dēlu. Katra nodarbība iesākās ar lūgšanu.

Henrijs studijām nodevās visā pilnībā. Mācību laikā viņš daudz laika pavadīja salīdzinot adventistu ticību ar savas ģimenes reliģiskajām tradīcijām. Henrijs pamanīja, ka viņu piesaista adventistu mācītās Bībeles patiesības. Viņš nekad neizlaida sabata dievkalpojumus, trešdienas vakaru lūgšanu apulces un lūgšanu nedēļas.

Tomēr svētdienās viņš regulāri apmeklēja savas draudzes dievkalpojumus. Sevi viņš uzskatīja par dievbijīgu savas ģimenes izvēlētās konfesijas draudzes locekli. Henrijs pat bija kasieris Arušas universitātes studentu klubā, kura darbību vadīja viņa draudze.

Viena no adventistu draudzē novērotajām un pievilcīgajām lietām Henrijam šķita maltītes, kuras tika pasniegtas universitātes kafejnīcā. Pavāri gatavoja tikai veģetāru ēdienu. Pirms ierašanās universitātē Henrijs bija lasījis, ka ideāls uzturs

sastāv no sēklām, augļiem un dārzeņiem un ka no gaļas būtu jāizvairās. Tagad, studējot adventistu universitātē, viņam bija iespēja šo uzturu nobaudīt.

Pēc 3 mēnešu ilgas veģetāras diētas viņš savā veselības stāvoklī īpašas izmaiņas nemanīja. Tad kādu dienu draugi viņu uzaicināja uz pusdienām ārpus universitātes pilsētiņas, kurās viņš baudīja aitas gaļu. Tajā vakarā Henrijs nespēja koncentrēties. Viņam grūtības sagādāja gan mācību vielas apguve, gan lūgšanas, traucēts bija arī viņa nakts miers. Tajā brīdī Henrijs nolēma, ka veģetārais uzturs viņam ir vispiemērotākais.

Henriju pārsteidza tas, kā adventisti svinēja Svēto Vakarēdienu. Nekad viņš nebija redzējis kāju mazgāšanas iestādījumu. Kāju mazgāšana kopā ar maizes un vīnogu sulas baudīšanu deva viņam jaunu izpratni par patiesas piedošanas un pazemības nozīmi.

Īpašas bija sabata pēcpusdienas. Pasniedzēji un citi studenti bieži viņu aicināja pusdienās. Henrijs bija izbrīnīts par to, ka pirms viņam tika izteikts uzaicinājums, nekad neviens nejautāja par viņa draudzes piederību. Pēc sabata pusdienām Henrijs apmeklēja pēcpusdienas programmas universitātes kapelā vai arī devās pastaigās. Reizēm viņš līdz saules rietam kopā ar draugiem dziedāja.

Mēneši gāja, un Henrijs guva ieskatu jaunajā dzīves veidā kopā ar Kristu. Un tas mainīja viņa dzīvi.

Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs paplašināt Arušas universitāti, uzbūvējot tik ļoti nepieciešamo daudzfunkcionālo zāli. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus. Tie palīdzēs tādus studentus kā Henrijs iepazīstināt ar jaunu dzīvi kopā ar Kristu. Stāsts par Henriju noslēgsies nākošajā nedēļā.

Daži fakti

- Īsākais karš, kādu pazīst vēsture, ir 1896. gadā Tanzānijā notikušā sadursme starp Apvienoto Karalisti un Zanzibāru. Tā ilga tikai 45 minūtes
- Tanzānija ir kokosriekstu krabja, pasaulē lielākā krabja, mājvieta
- Kreisās rokas izmantošana sveicienam Tanzānijā tiek uzskatīta par nepieklājīgu

Nodarbības, kuras izmaina dzīvi. 2.daļa

18.februāris

Henrijs

Tanzānija

Otrajā studiju gadā Arušas universitātē Henrijs satika jaunu sievieti Dorēnu. Viņa bija ieradusies no Kenijas un bija adventiste. Henrijs, kura dzimtā valsts bija Tanzānija, ieinteresējās par dažādām Āfrikas tautu kultūrām. Īpaši viņš vēlējās iepazīties ar Dorēnu.

Henrijs un Dorēna kļuva tuvi draugi. Viņi daudz laika pavadīja kopā, palīdzēja viens otram mācībās, divatā lūdza Dievu. Dažreiz viņi dedzīgi pārrunāja atšķirības starp abu valstu, Tanzānijas un Kenijas, kultūrām.

Sākumā Henrijs un Dorēna nerunāja par viņu atšķirībām reliģiskajos uzskatos. Dorēna domāja, ka Henrijs ir adventists. Šis viņas uzskats bija labi sasprotams, jo

Henrijs aktīvi piedalījās universitātes garīgajās aktivitātēs. Viņš palīdzēja vadīt dievkalpojumus, dziedāja studentu korī. Kad Dorēna uzzināja, ka Henrijs nav adventists, viņa centās sarunām par Dievu izmantot katru iespēju.

Henrijs tika uzaicināts apmeklēt garīga satura nodarbības Ruandā, kuras bija paredzētas šīs valsts studentiem. Nodarbības vadīja Septītās dienas adventistu draudzes Austrumu – Centrālāfrikas divīzija, kuras teritorijā ietilpst Tanzānija, Ruanda, Kenija un citas 8 valstis. Tā bija Henrija pirmā ierašanās Ruandā. Šo valsti viņš pazina tikai pēc saukļa „Tūkstoš pakalnu un miljonu smaidu zeme.”

Atgriezies Tanzānijā, Henrijs tika uzaicināts par Ruandu pastāstīt īpašas programmas ietvaros, kura bija paredzēta draudžu vadītājiem. Viņš bija pārsteigts, ka viņam, kurš nebija adventists, deva iespēju uzstāties.

Ceļojuma iedvesmots, Henrijs bija gatavs doties arī uz nākamo studentu garīgo kolekcionāru, kura nākamajā gadā notika Kenijā. Tas viņam bija pirmais Kenijas apmeklējums. Pasākumā viņš dziedāja savas universitātes korī, un viņu priekšnesumus augstu novērtēja pārējie studenti. Henrijs secināja, ka maltītes bija garšīgas, pasākumu grafiks - labi organizēts, naktsmītne – ērta. Viss piedzīvotais vairoja viņu atzinību par adventistiem. Pasākums Kenijā bija īpašs arī tamdēļ, ka tajā viņš varēja piedalīties kopā ar Dorēnu.

Henrijs ar lieliskām sekmēm absolvēja Arušas universitāti, savā mācību grupā viņš bija viens no labākajiem. Pēc mācību pabeigšanas Henrijs turpināja Dievu pielūgt sabatos. Ar Dorēnu viņš joprojām uzturēja attiecības. Piecus gadus pēc studijām viņš nolēma savu sirdi nodot Jēzum. Tad viņš bildināja Dorīnu, un abi apprecējās.

Patreiz Henrijam un Dorēnai ir trīs bērni. Henrijs ir ierēdnis Tanzānijas valdībā. Viņš arī kalpo Dievam kā vietējās adventistu draudzes kasieris.

Henrijs izteica prieku, ka daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs paplašināt Arušas universitātes telpas un uzbūvēt tik ļoti nepieciešamo daudzfunkcionālo zāli.

„Daudzfunkcionālā ēka palīdzēs universitātei piesaistīt un uzņemt vēl vairāk studentu,” viņš sacīja. „Es ceru, ka daudzi studenti universitātē pavadītajā laikā iepazīs patiesību un pieņems Jēzu Kristu tāpat kā es. Jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojums dos lielu ieguldījumu Arušas universitātes attīstībā.”

Paldies, ka plānojat pienest dāsnus Trīspadsmitā sabata ziedojumus.

Daži fakti

- Tanzānijā atrodas Kilimandžaro kalns, augstākais kalns Āfrikā. Tā virsotne paceļas 5895 metrus virs jūras līmeņa un 4900 metrus virs tās pamatnes plato. Tanzānijā atrodas arī 3 no lielākajiem Āfrikas ezeriem – Viktorijas ezers ziemeļos, Tanganikas ezers rietumos un Nisa ezers dienvidrietumos
- No Tanzānijas mpingo koka tiek ražoti dārgākie kokmateriāli pasaulē. Mpingo ir pazīstams arī kā Āfrikas „mūzikas koks”, tā koksne kopš seniem laikiem ir izmantota tradicionālo mūzikas instrumentu izgatavošanai
- Tanzānijas karoga zaļā krāsa apzīmē dabu, dzeltenā – valsts minerālu atradnes, zilā – valsts lielos ezerus
- Tanzānijas Serengeti nacionālajā parkā dzīvo vairāk nekā 1,7 miljoni gnu antilopes.

Mācītājs vai politiķis?

25.februāris

Džeikobs

Tanzānija

Pirmo Dieva aicinājumu kļūt par mācītāju Džeikobs saņēma jau 7 gadu vecumā.

Taču pusaudža gados viņš juta, ka nāksies izvēlēties starp mācītāja un politiķa profesijām. Viņam šķita, ka kļūt par politiķi bija vieglākais ceļš.

Džeikobs vēlējās, lai īsto virzienu parāda Dievs.

Džeikobs izjuta spēcīgu ietekmi nodoties politiķa karjerai. Vairāki politiķi mudināja viņu tiem pievienoties. Viņi sacīja Džeikobam, ka viņam ir visas politikim nepieciešamās rakstura īpašības. Un ka viņa darbs būs viegls, bet atalgojums – liels. Šis piedāvājums tagad nonāca pretrunā Džeikoba bērnības vēlmei.

Izvēli vēl vairāk sarežģīja tas, ka šķita, ka teoloģijas studijām Arušas universitātē naudu sameklēt nebija iespējams. Šī mācību iestāde Tanzānijā bija vienīgā, kurā varēja saņemt mācītāja kvalifikāciju. Mācību maksas segšanai, pārtikai un dzīvojamās platības apmaksai bija nepieciešama ievērojama naudas summa. Uz valsts atbalstu Džeikobam nebija nekādu cerību.

Džeikobs nolēma Dievu pārbaudīt. Viņš bija uzticīgs desmitās tiesas un ziedojumu pienesējs un izlēma balstīties un apsolījumu, kurš atrodams Mal.3:10. Tur rakstīts: „Bet atnesiet katrs savu desmito tiesu pilnā vērtībā Manā klētī tā, lai arī Manā mājā būtu barība, un pārbaudiet tad Mani šai ziņā, saka Tas Kungs Cebaots, vai Es arī neatvēršu debess logus un nelikšu svētībai pa tiem pārpilnībā nolīt pār jums!”

Džeikobs lūdza: „Mans dārgais Kungs, es gaidīšu aicinājumu kļūt par politiķi vai arī pievienoties Tavam darbam. Pieņemšu to piedāvājumu, kurš pienāks pirmais.”

Viņam šķita, ka lielākas izredzes bija saņemt piedāvājumu doties politikā.

Drīz vien pēc šīs lūgšanas Džeikobam piezvanīja rajona mācītājs, kurš viņu nākošajā sabatā uzaicināja teikt svētrunu vienā no saviem dievnamiem. Džeikobs piekrita. Pēc dievkalpojuma viņš jutās ļoti aizkustināts, jo dzirdēja draudzes locekļus, kā arī mācītāju, slavējot Dievu par viņa svētrunu.

Džeikobs sāka regulāri teikt svētrunas dažādos dievnamos. Tad viņš saņēma uzaicinājumu strādāt par kapelānu pamatskolā. Pēc kāda laika viņš juta pamudinājumu šo darbu atstāt un izveidot mediju un IT uzņēmumu. Džeikobs lūdza Dievu, lai ar šī uzņēmuma palīdzību viņš spētu nopelnīt naudu studijām Arušas universitātē un lai nebūtu jālūdz palīdzība citiem.

„Es redzu, ka Tu mani aicini Savā kalpošanas darbā,” Džeikobs uzrunāja Dievu. „Lūdzu, sniedz man pārlicību, ka varēšu samaksāt mācību un uzturēšanās izmaksas universitātē.”

Drīz vien Džeikoba uzņēmums sāka nest pietiekami daudz līdzekļus, lai segtu lielāko daļu no studiju ikmēneša izdevumiem. Un vairāki ārzemēs dzīvojošie draugi negaidīti piedāvāja palīdzēt ar naudu. Džeikobs sāka domāt, vai jau ir pienācis laiks uzsākt studijas.

Pēc tam Džeikobs tika uzaicināts kalpot par draudzes mācītāju netālu no universitātes pilsētiņas. Tas bija visai neparasts piedāvājums, jo Tanzānijā šādus amatus visbiežāk piedāvā teoloģijas studiju absolventiem.

Džeikobs pieņēma to un iestājās universitātē.

Šodien Džeikobs jau beidz savas studijas. Viņa svētrunas jau ir ietekmējušas daudzu jauniešu dzīves. Viņa sagatavoto svētrunu sērija par praktisko ticību tika atzinīgi novērtēta, un Džeikobs par to raksta grāmatu. Kad Džeikobs kavējas atmiņās, viņš nešaubīgi atzīst, ka Dievs patiesi viņu bija aicinājis sludināt evaņģēlija vēsti jau 7 gadu vecumā.

„Ar mani notikušo brīnumu sērija pierāda, ka Dievs mani bija aicinājis jau ļoti agri,” viņš sacīja. „Tas liecina par to, ka Dievs, tāpat kā senatnē, ļaudis uzrunā arī bērnībā.”

Šī ceturkšņa Trīspadsmītā sabata ziedojumi palīdzēs paplašināt Aruņas universitāti un uzbūvēt daudzfunkcionālu zāli. Tajā atradīsies arī teoloģijas nodaļa un kabineti kalpotāju apmācībai. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus Trīspadsmītā sabata ziedojumus. Tas dos iespēju palīdzēt tādiem studentiem kā Džeikobs atbildēt uz Dieva aicinājumiem uzsākt kalpošanas darbu.

Daži fakti

- Tanzānijā dominējošā reliģija ir kristietība, tā ietver 60% no visu iedzīvotāju skaita. Nesekmīgais pētījums liecina, ka 27,7% iedzīvotāji ir protestanti, bet 25,6% - katoļi, 36% - musulmaņi, bet 2% praktizē tradicionālās reliģijas. Viens procents iedzīvotāji sevi nepieskaita nevienai no reliģijām
- Tanzānijas neoficiālais nacionālais ēdiens ir ugali, putra, kas pagatavota no prosas vai sorgo miltiem

Bēgšana no strīdiem

4.marts
Klods

Ruanda

Klods bija 12 gadus vecs Ruandas zēns. Parasti viņš bija piedzēries. Tā viņš centās izbēgt no strīdiem, ar kuriem viņam nācās saskarties savā dzīvē.

Klods uzauga ģimenē, kurā valdīja nesaskaņas. Kopš agras bērnības viņš dzirdēja, ka māte ar tēvu nepārtraukti strīdas. Māte pastāvīgi konfliktēja ar vīra māti un pēc šiem strīdiem reizēm uz vairākām dienām atstāja mājas un apmetās pie savas mātes. Māte lūdza tēvu, lai viņu ģimene varētu pārcelties uz citu pilsētu, prom no viņa radiem, taču tēvs atteicās un sacīja, ka viņš tos pamest nevarot.

Kloda tēvs pēkšņi smagi saslima, un zēnu tas pamatīgi satrauca. Lai arī tēvs dzēra zāles, tomēr viņa stāvoklis neuzlabojās. Tēvs devās uz slimnīcu, tomēr ārsts palīdzēt nespēja un nosūtīja viņu uz lielāku ārstniecības iestādi. Tur tēvam tika konstatēta malārija. Tēvs daudzas dienas pavadīja slimnīcā. Klods dzirdēja runas, ka tēvs nomiršot. Tas nenotika, taču tēvs sāka dīvaini izturēties un viņu nosūtīja uz psihiatrisko slimnīcu. Pēc ilgās ārstēšanās tēvs atveseļojās un atgriezās mājās. Taču lietotie medikamenti tēvam bija izraisījuši kurlumu, viņš vairs neko nedzirdēja.

Radi un kaimiņi nebūt nepriecājās par tēva brīnumaino izveseļošanu. Tā vietā viņi izteica šaubas, vai tēvs patiesi bija saslimis ar malāriju. Viņi sačukstējās, ka māte bija mēģinājusi tēvu noindēt. Šīs baumas māte izturēt nespēja un pameta gan tēvu,

gan Klodu. Tēvs Klodu nosūtīja pie savas vecmāmiņas. Pēc tam, kad tēvs atkal apprecējās, viņš Klodu aicināja atgriezties.

Kloda dvēselē grūtā bērnība bija atstājusi dziļas rētas. Šajā pasaulē viņš jutās vientuļš. Viņš sāka dzert alu, un drīz vien tas kļuva par ieradumu. Jau divpadsmit gadu vecumā Klods bija ļoti nelaimīgs zēns.

Kādu dienu, kā parasti iedzēris alu, Klods pamanīja, ka garām iet kaimiņu zēns, rokā turot E.Vaitas grāmatu „Lielā cīņa.” Uz tās vāka bija attēloti balti eņģeļi. Klodu izbrīnīja šīs grāmatas nosaukums. Viņš zināja, ka vārdu „cīņa” var attiecināt arī uz domstarpībām un strīdiem. Viņš to visu bija piedzīvojis. Ja jau grāmata ir par lielu cīņu, tad kādēļ tur bija eņģeļi? Klods bija ļoti zinātkārs.

Klods zēnam jautāja: „Vai es varu no tevis šo grāmatu aizņemties?”

Zēns redzēja, ka Klods ir iereibis, un sacīja: „Ja tu nožēlosi savus grēkus, tad stāvēsi kā šie eņģeļi. Ja nožēlosi grēkus, varēsi būt pie Jēzus, kad Viņš atnāks godībā.”

Šie vārdi Klodam bija kā zibens spēriens. Viņš uzreiz atskurba, un viņu pārņēma dziļa vainas apziņa. Viņš atcerējās, ka šis kaimiņu zēns katru sabatu gāja uz dievnamu.

„Vai nākošajā sabatā es varētu iet tev līdzi uz dievnamu?” Klods jautāja.

Zēns pasmaidīja un sacīja: „Jā, lūdzu, nāc man līdzi.”

Nākošajā sabatā dievnamā Klodu sagaidīja gan pieaugušie, gan bērni. Klods jutās laimīgs un mīlēts, un viņam patika sabatskolas programma. Viņš uz šejieni nāca arī turpmākajos sabatos. Klods sāka lasīt Bībeli. Dievnamā viņš lasīja arī citas grāmatas, kuras viņam iedeva bērni. Vienā no grāmatām viņš lasīja par zēnu, kurš vēlējās sniegt savas liecības citiem. Šis zēns jautāja savam tēvam: „Kā es varētu mācīt Dieva Vārdu pārējiem bērniem?” Viņa tēvs atbildēja: „Uzraksti savus iemīļotākos Bībeles pantus uz papīra un dod tos citiem bērniem.”

Klodam šī doma iepatikās, un viņš nekavējoties sāka savus iecienītākos pantus rakstīt uz papīra lapiņām un dāvināt tās citiem bērniem. Drīz vien daži no tiem sāka iet Klodam līdzi uz dievnamu. No viņiem 4 jau ir savas sirdis nodevuši Jēzum.

Patreiz Klods ir 15 gadus vecs vidusskolnieks. Viņš joprojām izplata lapiņas ar Bībeles rakstu vietām.

„Es mīlu Jēzu,” viņš sacīja. „Tagad, raugoties uz krustu, es zinu, ka Jēzus mani ir piedēvis, un es Viņam par to pateicos. Es gatavošos Kristus otrajai atnākšanai un turpināšu līdzdalīt Viņa Vārdu.”

Paldies jums par jūsu sabatskolas ziedojumiem, kuri palīdz izplatīt labās vēstis par Jēzus drīzo atgriešanos gan Ruandā, gan visā pasaulē.

Misijas ziņas

- Adventistu darbu Ruandā neilgi pēc 1. pasaules kara uzsāka jauns darbinieks no Beļģijas Deivids Elie Delhove (1882 – 1949). Viņam tika piešķirts 50 hektāru liels zemes gabals, kurš atradās 24 km uz ziemeļiem no Njanzas pilsētas, uz zemas kalnu grēdas, kas pazīstama kā Galvaskausu kalns. Tā ir vieta, kuru vietējie iedzīvotāji uzskatīja par Ruandas karaļa nolādētu. Šeit tika likti pamati misijas darba uzsākšanai.

Celtniecības darbi glābj dzīvības

11.marts

Eustase A.Penikuks

Ruanda

Tas bija sapnis, kurš piepildījās.

Gadiem ilgi Ruandā tika lolots sapnis atvērt Medicīnas skolu, kurā jaunieši varētu mācīties par ārstiem un medmāsām. Skolas absolventi tad ne tikai ārstētu slimos, bet arī vestu viņus pie Lielā Ārsta kājām, pie Jēzus Kristus.

Tagad ar Trīspadsmitā sabata ziedojumu palīdzību Centrālāfrikas Adventistu universitātes pilsētiņā, netālu no Ruandas galvaspilsētas Kigali, ir uzcelta ēka, Medicīnas skola.

Katru dienu vairāk nekā 300 celtnieki čakli cēla sienas, ieklāja grīdas un jumtus. Ik rītu, pirms iesākās āmuru dunoņa un zāģu rūkoņa, no būvlaukuma uz debesīm pacēlās slavas dziesmas.

Kas īsti notika?

Vairāki teoloģijas studenti bija tik sajūsmināti par jaunās medicīnas skolas celtniecību, ka nevēlējās gaidīt to brīdi, kad šo skolu absolvēs misijas darbam sagatavoti ārsti. Viņi vēlējās, lai skola sāktu iekarot ļaužu dvēseles vēl pirms savas atvēršanas. Šie studenti nolēma strādniekus aicināt katru rītu lasīt Bībeli, dziedāt dziesmas un lūgt Dievu.

Iesākumā rīta lūgšanu brīžos piedalījās tikai nedaudzi celtnieki. Iespējams, ka citi dedzīgi vēlējās ātrāk sākt darbu.

Gāja dienas un nedēļas. To celtnieku skaits, kuri piedalījās rīta lūgšanu brīžos, arvien pieauga. Viņu priekšnieki, kuri viņus bija nolīguši skolas celtniecībai, pamanīja viņu interesi par rīta dievkalpojumiem un atvēlēja viņiem laiku arī Bībeles studijām un dziesmām.

Mēnešiem ejot, studenti sāka apzināt tos celtniekus, kuri vēlējās ar Jēzu iepazīties tuvāk.

„Vai varat iedomāties,” viņi teica strādniekiem, „šī Medicīnas skola ir paredzēta nākamo medicīnas darbinieku sagatavošanai, kuri dvēseles vadīs pie Kristus.”

Būvstrādniekiem šīs skolas mērķis bija pārsteigums. Viņu sirdis tika vadītas pie Jēzus pat tagad, kad viņi tikai būvēja šo skolu.

Celtnieki sāka darbā ierasties ātrāk, jo vēlējās uz klausīt Dieva Vārdu. Uz būvlaukumu viņi devās ne tikai, lai nopelnītu, bet arī lai dzirdētu evaņģēlija vēsti.

„Labā vēsts ir tā, ka Jēzus nāca, lai mirtu par jums,” sacīja teoloģijas studenti. „Šīs Medicīnas skolas uzdevums ir, lai šīs zināšanas apgūtu aizvien vairāk cilvēku.”

Kad skolas celtniecība tika pabeigta, to atklāja Ruandas valsts un Ģenerālkonferences prezidenti.

Inaugurācijas laikā savas dzīves Jēzum nodeva 27 cilvēki. Astonpadsmit sievietes un deviņi vīrieši, kuri bija apmeklējuši rīta dievkalpojumus, nolēma turpmāk dzīvot Tam Kungam.

„Padomājiet par to,” brīnījās Emīls, topošais mācītājs, kurš vadīja teoloģijas studentus rīta dievkalpojumos. „Cilvēki jau tiek gatavoti debesīm, lai arī šīs skolas studenti pat vēl nav uzņemti.”

Centrālāfrikas Adventistu universitātes Medicīnas skolā pēc pirmā celtniecības posma vietas ir 35 studentiem. Tagad šeit, universitātes pilsētiņā netālu no Kilgali, Ruandā, ierodas pasniedzēji no visas pasaules. Paldies par jūsu šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēs uzcelt mājas šiem pasniedzējiem.

Daži fakti

- Pirmās kristības Ruandā notika 1924. gadā. Tika kristīti 2 cilvēki – Johans Ruvugihomvu un Petero Rukangarajunga. 1925. gadā tika kristīta pirmā sieviete Marija Nirabigvaga
- Par pirmo Ruandas pilsoni, kurš vadīja misijas darbu, 1961. gadā kļuva mācītājs E.Semugaši, līdz viņš 1963. gadā pēc politiskajiem satricinājumiem valstī kopā ar daudziem citiem tutsi tautības cilvēkiem bija spiests bēgt uz Tanzāniju. 1977. gadā viņš atgriezās no trimdas un vadīja šo darbu līdz 1980. gadam.
- Ruandas adventistu draudze saskaras ar izaicinājumiem izglītības jomā, jo pieaug nepieciešamība pēc kvalificētiem skolotājiem un medicīnas darbiniekiem, lai izstrādātu un realizētu jaunas veselības aizsardzības programmas, piemēram, ģimenes plānošanai un atkarības nonākušo cilvēku skaita samazināšanai.
- Ruandā ir 1844 draudzes un 694 ticīgo grupas. Valsts iedzīvotāju skaits sasniedz 12 250 000. Tā kā ticīgo skaits ir 863 972, tad draudzes locekļu īpatsvars valstī ir viens uz katriem 14 Ruandas iedzīvotājiem.

Skola, kura būvēta ar lūgšanām

18.marts

Kesija J. Pimentela de Penikuka

Ruanda

Šis ir stāsts par to, kā, pateicoties Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, īstenojās sapnis. 2016. gadā šie ziedojumi palīdzēja Centrālāfrikas Adventistu universitātē Ruandā, netālu no galvaspilsētas Kigali, uzcelt Medicīnas skolu. Par šo skolu gadiem ilgi bija sapņojuši draudzes locekļi gan Austrumāfrikas, gan arī Centrālāfrikas divīzijā. Šajā reģionā bija kardināli jāuzlabo veselības aprūpes kvalitāte.

Divīzijas prezidents izveidoja komandu, kuras uzdevums bija izpētīt iespējas atvērt medicīnas skolu. Kad Ruandu apmeklēja Ģenerālkonferences prezidents, viņš tikās ar valsts prezidentu un tika aicināts uzcelt šo skolu.

Skolas celtniecības projekta realizācija izrādījās visai problemātiska. Daži pat apšaubīja, vai tas vispār būs iespējams. Izaicinājumu saraksts vēl tika papildināts ar vajadzību pēc naudas un pirmā skolas dekāna amata kandidatūras. Naudu Dievs nodrošināja ar divīzijas draudžu locekļu atbalstu. Vēlāk pievienojās visas pasaules adventisti, 2016. gadā savācot Trīspadsmitā sabata ziedojumus. Ārsts Eustase A.Penikuks no Kostarikas, kurš strādāja par pasniedzēju Montemorelosas universitātē, Meksikā, tika uzaicināts kā dekāns, un viņš ar ģimeni pārcēlās uz Ruandu.

Taču tas bija tikai iesākums. Bija jāpārvar vēl daudz izaicinājumu – jāizpilda dažādi noteikumi, jāizstrādā mācību programma, jākoordinē būvniecība, jāsameklē aprīkojums, mēbeles, mācībspēki un personāls.

Galvenā projekta realizācijas sastāvdaļa bija lūgšana. Draudžu locekļi lūdza visā divīzijā, visā pasaulē. Tiešsaistē tika izveidota lūgšanu grupa Kostarikas un Meksikas, no kurienes ieradās ārsts Penikuks ar ģimeni, ticīgajiem.

„Par ko tieši mums vajadzētu lūgt?” dienu no dienas pulksten 3:00 no rīta pēc Ruandas laika jautāja tiešsaistes lūgšanu grupas vadītājs. Lūgšanās piedalījās ne tikai

adventisti. Kādu dienu būvlaukumā ieradās kāds neadventistu pāris. „Mēs gaidām šīs skolas atvēršanu, lai šeit varētu sūtīt mūsu meitu,” sacīja vīrs. „Mēs zinām, ka jums ir daudz izaicinājumu, taču mums ir šīs skolas celtniecības atbalstam paredzēta lūgšanu grupa. Mēs zinām, ka ar Dieva palīdzību šī skola ietekmēs jauno cilvēku prātus.”

Beidzot tika apstiprināta mācību programma, celtniecība pabeigta un skola tika atklāta 2019. gada 2.septembrī. Atlika tikai mācību iestādes telpās veikt valsts iestāžu pārbaudes.

Tad sākās COVID-19 pandēmija. Valsts robežas tika slēgtas un tik ļoti nepieciešamo iekārtu piegāde aizkavējās. Bet, kad šķita, ka visas cerības ir zudušas, iejaucās Dievs, un iekārtu nogādāšanai skolā tika dota īpaša atļauja.

Pēc diviem lokdauniem beidzot attiecīgajām valsts iestādēm tika dota iespēja veikt nepieciešamās pārbaudes un nodot skolu ekspluatācijā. Un skola sāka gatavoties pirmo audzēkņu grupu uzņemt 2021. gada janvārī.

Visās Austrumu – Centrālāfrikas divīzijas ūnijās tika apzināti jaunieši - potenciālie medicīniskie misionāri. Tika meklēti studenti ar tādu akadēmisko līmeni un angļu valodas zināšanām, kuras nepieciešamas medicīnisko misionāru kalpošanas darbam.

Skolas darbu aizkavēja vēl viens COVID-19 lokdauns. Ārzemju studentiem tika lūgts palikt mājās līdz lokdauna beigām. Taču 4 studenti jau bija ceļā uz Ruandu un savus braucienus atcelt nevarēja. Viņiem lokdaunu nācās pavadīt Ruandā, tālu no savām mājām Dienvidsudānā, Etiopijā, Kamerūnā un Libērijā. Nedēļas ritēja lēni. Skola savu darbību atsāka 2021. gada 8.martā.

Patreiz Medicīnas skola darbojas pilnā apjomā. Izaicinājumi joprojām pastāv, taču skolas vadība ir pārliecināta, ka visu vada Dievs.

Paldies jums par jūsu Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja uzcelt adventistu Medicīnas skolu Austrumu – Centrālāfrikas divīzijas teritorijā. Daļa no šī ceturkšņa Trīspadsmitā sabata ziedojumiem dos iespēju uzcelt ēkas mācībspēkiem. Paldies par jūsu lūgšanām un par to, ka nākošajā sabatā plānojat pienest dāsnus ziedojumus

Daži fakti

- Ruandiešu galvenais ienākumu avots ir naturālā saimniecība. Viņu virtuvē tiek izmantoti vietējie pārtikas produkti, piemēram, banāni, ceļmallapas, saldie kartupeļi, pupiņas un manioka. Daudzi ruandieši gaļu neēd biežāk kā dažas reizes mēnesī.

Bez parādiem

25.marts, 13.sabats

Lidija

Lidija uzauga nabadzīgā Ruandas ģimenē. Viņas lielākā vēlme bija mācīties universitātē, lai pēc tam varētu sameklēt labu darbu un palīdzēt vecākiem.

Taču kā to sasniegt?

Vidusskolā Lidija mācījās labi un tika uzņemta Ruandas universitātē, valsts lielākajā izglītības iestādē.

Tomēr iegūt vienu no nedaudzajām valsts stipendijām viņai neizdevās, un pati samaksāt visu mācību maksu viņa nespēja. Turklāt viņas vecākiem naudas nebija.

Taču Lidijas vecāki arī vēlējās, lai viņu meita studētu. Un viņi palīdzēja Lidijai iestāties adventistu medmāsu skolā Centrālāfrikas universitātē, kur mācību maksa bija zemāka.

Lidija bija sajūsmināta!

Daudzus gadus viņa bija vēlējusies kļūt par medmāsu un palīdzēt slimniekiem. Tagad viņai bija iespēja iegūt izglītību, lai šo sapni īstenotu.

Sākās mācību gads, un Lidija pievienojās 35 audzēkņu grupai. Atšķirībā no Ruandas universitātes, kuras plašajā studentu pilsētiņā varēja apmaldīties, Centrālāfrikas adventistu universitātes pilsētiņā mita tikai 70 studenti.

Lidija pamanīja, ka visi ir laipni un viesmīlīgi un dzīvoja kā viena ģimene.

Pasniedzēji izturējās draudzīgi un kopā ar studentiem pavadīja laiku rītu dievkalpojumu laikā, nedēļas vidus lūgšanu sanāksmēs un sabatu dievkalpojumos.

Lidija nāca no neadventistu ģimenes, tomēr par sabatu viņa kaut ko zināja. Būdama maza meitene, viņa draudzējās ar vairākiem adventistu bērniem un par sabatu bija uzzinājusi no viņiem.

Tagad viņa secināja, ka ievēro sabatu tādēļ, ka kā studentei viņai dievkalpojumi bija obligāti jāapmeklē katru sabatu. Tomēr pret šo prasību viņa nemaz neiebilda, jo sabatu bija iemīlējusi!

Tā kā viņa par sabatu vēlējās uzzināt ko vairāk, viņa pieteicās uz Bībeles studijām. Pētot Bībeli, viņa pārliecinājās, ka Dieva svētā diena bija septītās dienas sabats.

Tomēr lēmumu par sirds nodošanu Jēzum ar kristību viņa vēl nepieņēma. „Kristīšos tikai tad, kad nokārtošu visus pirmā kursa eksāmenus,” viņa sev sacīja. Taču arī tad, kad viņa šos eksāmenus nokārtoja, lēmumu tikt kristītai viņa atkal atlika.

Iesākās otrais mācību gads, un Lidija cīnījās, lai spētu samaksāt par mācību turpināšanu. Šķita, ka naudas nepietiks pat šī mācību gada pabeigšanai.

Tad Lidija ar Dievu noslēdza vienošanos.

„Ja Dievs man palīdzēs pabeigt otro kursu, tad es tikšu kristīta,” viņa sacīja.

Lidija pabeidza otro mācību gadu un šoreiz turēja vārdu. Dievs viņu bija svētījis pārsteidzošā veidā un mazākais, ko viņa varēja darīt, bija savas sirds nodošana Viņam.

Lidija tika kristīta.

Parādu problēma tomēr saglabājās. Lidijas vecāki palīdzēt nespēja, un viņa centās naudu nopelnīt paralēli studijām. Dzīve Lidijai kļuva ārkārtīgi grūta, un tā rezultātā viņa nenokārtoja vairākus eksāmenus.

Šajā grūtajās dienās viņai atbalstu sniedza viņas klasesbiedri – adventisti. Viņi kopīgi ar Lidiju lūdza Dievu un mudināja nepadoties.

Lidija pabeidza trešo kursu.

Iesākās ceturtais, pēdējais kurss. Drīz kļuva skaidrs, ka Lidijai universitāte būs jāpamet, jo viņas parāds universitātei sasniedza vairāk nekā 1 miljonu Ruandas franku (1500 ASV\$). Ar parādu viņa nevarēja reģistrēties nodarbībām. Un, lai atmaksātu parādu, Lidija sāka strādāt pilnas slodzes darbu. To viņa atrada universitātes pilsētiņā un palīdzēja celt jauno Medicīnas skolu.

Strādājot Lidija redzēja savus studiju biedrus apmeklējot nodarbības un piedaloties citās aktivitātēs, un viņas sirds sažņaudzās.

Lidija vēlējās, lai viņa šeit nekad nebūtu ieradusies. Viņa vēlējās šo darbu pamest un atgriezties dzimtajā ciematā.

Kādu dienu Lidija ar asarām acīs savu stāstu līdzdalīja vienam no universitātes pasniedzējiem.

„Kungs saprot, kādas grūtības tev jāpārvar,” viņš laipni sacīja. „Tādā brīdī Viņš nekad tevi nepievils.” Pasniedzējs mudināja Lidiju universitāti nepamest un veselu nedēļu par šo problēmu lūgt Dievu.

Nedēļas garumā Lidija katru dienu lūdza Dievu. Nedēļas beigās viņa secināja, ka atbildes nebija.

Pasniedzējs mudināja nepadoties.

„Turpini lūgt un gaidi Dieva atbildi,” viņš sacīja.

Un Lidija lūgšanas turpināja vēl vienu nedēļu.

Otrās nedēļas beigās viņa saņēma negaidītu telefona zvanu. Tas bija kāds viņu ģimenes draugs, kurš piedāvāja tieši tādu naudas summu, kāda bija nepieciešama parāda nomaksai!

Lidijas prieks bija neaprakstāms!

Viņas lūgšanas bija atbildētas. Viņa samaksāja parādu un, ar lielu apņēmību atsākot mācības, ātri vien panāca savus studiju biedrus.

2021. gada novembrī Lidija ar bakalaura grādu absolvēja Centrālāfrikas adventistu universitāti.

„Tas Kungs ne tikai atbildēja uz manu lūgšanu, bet arī manī iesēja noturības un pacietības sēklas, lai es spētu Viņam kalpot visur, kur Viņš mani sūtīs.”

Paldies jums par jūsu 2016. gada Trīspadsmitā sabata ziedojumiem, kuri palīdzēja Centrālāfrikas universitātē uzbūvēt Medicīnas skolu. Skola tika atvērta 2021. gadā. Daļa no šīsdienas Trīspadsmitā sabata ziedojumiem palīdzēs uzbūvēt ēkas Medicīnas skolas mācībspēkiem. Paldies, ka plānojat pienest dāsnus ziedojumus, lai atbalstītu šo svarīgo projektu un citiem 5 projektiem visā Austrumu – Centrālāfrikas divīzijā.